

Появи ли се ято отъ къмъ рѣката, вгледвамъ се да позная нашия гжсокъ, който кога се гжскитѣ отъ долни и горни край сбиха — първи въ борба съ всички ще влезе и до като не разгони другитѣ за нищо нѣма да се остави.

Съ тѣзи възпоменания подранихъ тази сутрина по високъ хѣлмъ къмъ билото, гдѣто на поста трѣбваше да ида и да сваря кога слънцето изгрѣва.

Стигналъ на висока чукара, изправихъ се за отдихъ.

Далечъ въ източни далнини се пукаше зората. Подранилъ съмъ много, ала имаше защо да се подрани — днесъ се гледа слънцето като изгрѣва, въ честъ на ражданието на прѣдтеча.

Тамъ на билото още веднажъ искахъ слънце на Енювдень, като изгрѣва да видя, че като юношѣ толкова пжти на този день, тамъ въ роденъ край, отъ Чуканското бърдо слънце съмъ ходилъ да срѣщамъ и да чакамъ изгрѣва му.

Съ какъвъ трепетъ някога възчаквахъ на днешното утро кога ще изгрѣва слънцето!...

Щомъ лѣстовичка първи трелн подеме отъ къмъ старата черница — и потеглямъ къмъ бърдото.

Прѣдъ менъ се стелятъ ливади и нивя, край чиито синури се жлѣтнали ситното жълто енювче; надъ менъ се ведрѣй небето, по което се рѣятъ тукъ-тамъ облочки, като изкжпани лебеди; задъ ливадитѣ се сребрѣй рѣката, между ронливи брѣгове, осѣнени отъ върби и брѣстакъ, гдѣ орляци птички сж подкършили утренни чуруликания; а надъ чуката, изправена съ своитѣ сиви канари, се извилъ подранилъ соколъ и бавно край лоба ѝ ви-тае и гледа плячка да зърне.